

സാഹിത്യനിരൂപണം:മലയാളനിരൂപണത്തിലെ സമ്പുഷ്ടദശ

കലകൾക്കെല്ലാം ആസ്വദം പ്രതിഭയാണ്. സാഹിത്യകാരന്റെ ശക്തിയും പ്രതിഭതന്നെ. ഈ സിദ്ധിയില്ലാത്തവരുടെ സൃഷ്ടി അർത്ഥശൂന്യമായിത്തീരുന്നു. പ്രതിഭ ജന്മസിദ്ധമാണ്. പ്രതിഭാശാലികളെ ആർക്കും കരുതിക്കൂട്ടി സൃഷ്ടിക്കാനാവില്ല. ഈ സിദ്ധി ഈശ്വരാനുഗ്രഹമായും പൂർവ്വജന്മസുകൃതമായും കാണുന്നവരുണ്ട്. മുക്കുവത്തി പെറ്റവ്യാസൻ മഹാഭാരതവും വേടനായിരുന്ന വാല്മീകി രാമായണവും രചിച്ചു; അന്ധനായിരുന്ന ഹോമർ ഗ്രീക്ക് ഇതിഹാസങ്ങളുടെ കർത്താവായി. ഈ കഥകൾക്ക് ഐതിഹ്യ പരിവേഷം ഉണ്ടാകാം. എങ്കിലും പ്രതിഭ ജന്മസിദ്ധമെന്ന സത്യമാണ് ഇവ പരോക്ഷമായി സൂചിപ്പിക്കുക. ആട്ടിടയനായിരുന്ന കാളിദാസൻ കാളീകൃപയാൽ കവിയാണെന്ന കഥയിൽ പ്രതിഭ ഈശ്വരദത്തമെന്ന സങ്കല്പമാണുള്ളത്.

പ്രതിഭയുടെ പ്രവർത്തനം വിശദീകരണക്ഷമമല്ല. പ്രപഞ്ചത്തിലേക്കും ജീവിതത്തിലേക്കും അപൂർവമായ ഉൾക്കാഴ്ച പ്രതിഭാശാലിക്കു കിട്ടുന്നു. ശാസ്ത്രീയ നിരീക്ഷണപരീക്ഷണങ്ങൾക്ക് അപ്രാപ്യമായ തലത്തിലാണ് അയാളുടെ ദൃഷ്ടി വ്യാപരിക്കുക. മനുഷ്യജീവിതം പ്രതിഭാശാലിക്ക് തൂലിക മുക്കാനുള്ള മഷിപ്പാത്രമാണ്. സർഗനിമിഷങ്ങളിൽ അയാളുടെ പ്രതിഭ ഉദ്ദീപ്തമാകുന്നു. പ്രതിഭയിൽ കതിരിട്ടത് ആവിഷ്കരിക്കാൻ നിർബന്ധിതനാകുന്നു. ആവിഷ്കാരത്തിന് താമസം നേരിട്ടേക്കാം. സൃഷ്ടി പരിപക്വമാകാനാണത്. പ്രതിഭയിൽ വിളഞ്ഞത് ആവിഷ്കരിക്കുമ്പോൾ സ്രഷ്ടാവിന് നിർവൃതി ലഭിക്കുന്നു.

കവിതയും നോവലും കഥയും നാടകവുമെല്ലാം സർഗവ്യാപാരത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നു നമുക്കറിയാം. എന്നാൽ ഇവയെപ്പറ്റി ഒരു വിമർശകൻ നിർവഹിക്കുന്ന അപഗ്രഥനവും പഠനവും സർഗാത്മകമാകുമോ? ഇവയെപ്പറ്റി വിവിധ അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ നിലവിലുണ്ട്. സർഗാത്മകവിമർശനം എന്ന പ്രയോഗം തന്നെ ഏറെ എതിർക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വിമർശനം എങ്ങനെ സർഗാത്മകമാകുമെന്ന് ഇന്നും ചിലർ ചോദിക്കുന്നു. കവിതയും നോവലും കഥയും നാടകവും പോലെ വിമർശനം ശുദ്ധ പ്രചോദനത്തിന്റെ സംഭവനയല്ല എന്നാണവരുടെ വാദം.

വിമർശനം പ്രചോദനഫലമല്ല അല്ലെങ്കിൽ സൃഷ്ടിപരമല്ല എന്ന് എങ്ങനെ പറയാൻ കഴിയും? പ്രചോദനം പ്രകൃതിയിൽ നിന്നോ ജീവിതത്തിൽനിന്നോ നേരിട്ടല്ല എന്നേയുള്ളൂ.

Dr. Sonia Jose

കവിയും കഥാകാരനും മറ്റും ജീവിതത്തെ അസംസ്കൃത പദാർത്ഥമായി ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ വിമർശകൻ കൃതിയെ അസംസ്കൃത വസ്തുവാക്കുന്നു. കൃതി വിമർശകനിൽ പ്രചോദനം ഉളവാക്കുന്നതിന്റെ ഫലമാണു വിമർശനം. കവികളും കഥാകാരനുമെന്നപോലെ സാമൂഹികാനുഭവങ്ങൾ വിമർശകനുമുണ്ട്. വിമർശകൻ സമൂഹത്തെയും കൃതിയെയും വായിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു പാഠങ്ങളുടെ സമന്വയം വിമർശനത്തിൽ വരുന്നു. കവിയും കഥാകാരനും മറ്റും സാമൂഹികാനുഭവങ്ങൾ എത്ര ഫലപ്രദമായി ആവിഷ്കരിച്ചുവെന്ന് വിമർശകൻ വിലയിരുത്തുന്നു. അപഗ്രഥനത്തോടൊപ്പം ഉദ്ഗ്രഥനവും അയാൾ നിർവഹിക്കുന്നു. കവിതാദികൾ ജീവിതത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരമാണെങ്കിൽ വിമർശനം അതിന്റെ സർഗാത്മകപുനഃസൃഷ്ടിയാണ്. കവിയുടെയും കഥാകാരന്റെയും മറ്റും പ്രചോദനത്തിന് ആസ്പദം പ്രപഞ്ചവസ്തുക്കളും സംഭവങ്ങളുമാണെങ്കിൽ വിമർശകന്റെ അന്തഃകരണം പ്രചോദിതമാകുന്നത് സാഹിത്യരചനകളുടെ ആസ്വാദനത്തിലൂടെയാണ് എന്ന വ്യത്യാസം മാത്രം.

സാഹിത്യകൃതിയിൽ നിന്നു പ്രചോദനം നേടിയാണ് വിമർശകൻ രചന നടത്തുന്നതെന്നതിനാൽ അയാളുടെ മഹത്വം കുറയുന്നില്ല. ഉൽകൃഷ്ട സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിമർശനത്തിനു മാത്രമല്ല, പുതിയ സാഹിത്യസൃഷ്ടികൾക്കുതന്നെ പ്രചോദനമാകാറുണ്ട്. രാമായണത്തിൽ നിന്നും മഹാഭാരതത്തിൽ നിന്നും പ്രചോദനം ഉൾക്കൊണ്ട് എത്രയധികം നോവലുകളും കഥകളും നാടകങ്ങളും രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിഹാസങ്ങളിൽനിന്നു പ്രചോദനം നേടി എന്നതിനാൽ തൽകർത്താക്കളുടെ മഹിമ കുറഞ്ഞു പോകുന്നില്ല. കുട്ടികൃഷ്ണമാരാരുടെ പ്രതിഭയെ മഹാഭാരതം പ്രചോദിപ്പിച്ചപ്പോഴാണ് ഭാരതപര്യടനം ഉണ്ടായത്. ഭാരതപര്യടനം സർഗരചനയല്ലെന്ന് ആരെങ്കിലും വാദിക്കുമോ? മഹാഭാരതത്തിൽ നിന്നും പ്രചോദനം നേടി മലയാളത്തിലുണ്ടായ ഏതു കാവ്യത്തിനും നോവലിനും ഒപ്പം നില്ക്കുന്നതാണ് മാരാരുടെ ആ വിമർശനം. കാവ്യങ്ങളിൽനിന്നും പ്രചോദനം നേടി കാവ്യാദികൾ ഉത്ഭവിക്കുംപോലെ വിമർശനവുമുണ്ടാകാം. സൗന്ദര്യം കണ്ടെത്തുക എന്ന പ്രക്രിയ സൗന്ദര്യം സൃഷ്ടിക്കുക എന്ന പ്രക്രിയയിൽ നിന്ന് അഭിന്നമാകുന്നുവെന്ന് ബനഡിറ്റോ ക്രോച്ചെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വിമർശകൻ സൗന്ദര്യം കണ്ടെത്തുകയും സൗന്ദര്യാത്മമായി അതിനെ ആവിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പ്രതിഭയെ കാരയിത്രിയെന്നും ഭാവയിത്രിയെന്നും സാഹിത്യ മീമാംസകനായ രാജശേഖരൻ വേർതിരിക്കുകയുണ്ടായി. കാരയിത്രി സ്രഷ്ടാവിന്റെയും ഭാവയിത്രി ആസ്വാദകന്റെയും. രണ്ടിനെയും പ്രതിഭയായിത്തന്നെ ആചാര്യൻ ഗണിച്ചിരിക്കുന്നു.

Dr. Sonia Jose

വിമർശകൻ ആസ്വാദകനാണ്; ഒപ്പം സ്രഷ്ടാവുമാണ്. കൃതി ആസ്വദിച്ച് അതിൽനിന്നും പ്രചോദനം ഉൾക്കൊണ്ട് പുതുതായി ഒന്ന് സൃഷ്ടിക്കുന്നു. വിമർശകനും കവിയെയും കഥാകാരനെയുംപോലെ നവമായ ഒന്ന് സൃഷ്ടിക്കുകയാണ്. ആസ്വാദനത്തിന്റേയും സൃഷ്ടിയുടെയും പ്രവർത്തനം വിമർശകനിൽ നടക്കുന്നതിനാൽ ഭാവയിത്രിയും കാരയിത്രിയും അയാളിൽ ഒന്നുചേരുന്നു. പ്രതിഭയുടെ സമഗ്രഭാവമാണു വിമർശകനിൽ വിടരുക. കവികൾക്കും കഥാകാരന്മാർക്കുമെന്നപോലെ വിമർശകർക്കും പ്രതിഭ ജന്മമായത്തമെന്നു വ്യക്തം.

കവിയുടെ ആവിഷ്കാരരീതിയിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമാണല്ലോ കഥാകൃത്തിന്റേത്. വേറൊരു രീതി വിമർശകൻ സ്വീകരിക്കുന്നു. വിമർശകനും കവിയെയും കഥാകൃത്തിനെയും പോലെ ഭാഷയ്ക്കുള്ളിൽ ഭാഷ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. സർഗാത്മക വിമർശകന്റെ കൈയിൽ ഭാഷയ്ക്ക് പുതിയ രൂപവും ഭാവവും കൈവരുന്നു. എടുക്കുമ്പോൾ ഒന്ന് തൊടുകുമ്പോൾ പത്ത് എന്ന രീതിയിലുള്ള ഭാഷാപ്രയോഗം കവിയെപ്പോലെതന്നെ വിമർശകനും പ്രാപ്യമാണ്. വിമർശനപ്രക്രിയയിലെ സർഗാത്മകതയുടെ ഒരു ഘടകം വിമർശകനുപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷയുടെ അപൂർവ്വതയും ചാരതയുമാണ്. വിമർശനം സർഗാത്മകപ്രവർത്തനമാകുന്നത് സാരസ്വതവിഭൂതപത്തെക്കൂടി അവലംബിച്ചാണ്.

സാഹിത്യകൃതിയുടെ ഉപരിപ്ലവ നിരീക്ഷണം നടത്തുന്ന വിമർശനം സൃഷ്ടി എന്ന ബഹുമതി അർഹിക്കുന്നില്ലെന്നതും ചൂണ്ടിക്കാട്ടട്ടെ. തീവ്രമായ ആത്മബന്ധം സാഹിത്യകൃതിയുമായി പുലർത്തുമ്പോഴേ സഷ്ടാവിന്റെ അനുഭവം വിമർശകന്റെ മനസ്സിലും ഉളവാകുകയുള്ളൂ. വിമർശകൻ കൃതിയുടെ ആന്തരിക തലത്തിലേക്ക് ആണ്ടിറങ്ങണം. അതിന്റെ ബലദുർബല്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണം. അത്തരം കണ്ടെത്തലുകൾ മൗലികതയോടെ ആവിഷ്കരിക്കണം. അപ്പോൾ വിമർശനം സർഗാത്മകമായിത്തീരുന്നു. ഉത്തമസാഹിത്യകൃതിയുടെ രചനയ്ക്കു പിന്നിലുള്ള ഗർഭാധാനവും ഈറ്റനോവും വിമർശനകൃതിക്കും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അതു സർഗാത്മകമാകുന്നു.

മലയാളവിമർശനം ആരംഭിക്കുകയുംവികസിക്കുകയും ചെയ്ത പശ്ചാത്തലമെന്ത്? അതിന്റെ വളർച്ചയുടെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളേവ? സർഗാത്മകതയുടെ സുഗന്ധം കൈവരിച്ച കാലമേത്? തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങൾ പ്രസക്തമാണ്. മലയാളത്തിൽ വിമർശനം ഒരു സ്വതന്ത്രശാഖയായി മാറിയത് പാശ്ചാത്യസാഹിത്യവുമായുള്ള സമ്പർക്കം വഴിയാണ്.

Dr. Sonia Jose

എന്തായിട്ടുണ്ട് ഒരു കൃതി, അതിന്റെ ബലദൗർബല്യങ്ങൾ എന്തൊക്കെ എന്നു വിലയിരുത്തുന്ന വിമർശനസമ്പ്രദായത്തിന് ഇവിടെ തുടക്കമിട്ടത് ആംഗലബന്ധമാണ്. തന്മൂലം മലയാളവിമർശനത്തിന്റെ വേരുകൾ ആരാണത് ഒരു ശതാബ്ദത്തിനു പിന്നിലേക്ക് അധികം സഞ്ചരിക്കേണ്ടതില്ല. അതിനുമുമ്പ് സംസ്കൃതത്തിലെ വ്യാഖ്യാനരീതി മലയാളത്തിലേക്കു സംക്രമിച്ചിരുന്നെങ്കിലും ശക്തമായ ചലനമൊന്നും അതിവിടെ സൃഷ്ടിച്ചില്ല. എന്നാൽ സംസ്കൃതത്തിലെ കാവ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്വാധീനം ഇവിടെ സജീവമായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യവിമർശനത്തിന്റെ കടന്നുവരവോടെ ഒരു മേളനത്തിനു വഴിയൊരുങ്ങി, പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തിലെ വിമർശനരീതിയും സംസ്കൃതത്തിലെ വിമർശനചിന്തയും സമന്വയിച്ചതിന്റെ ഫലമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ മലയാള വിമർശനം. പാശ്ചാത്യസ്വാധീനഫലമായി ഇവിടെ ഉരുത്തിരിഞ്ഞ നൂതനഗദ്യവും യുക്തിബോധവും വിമർശനവികാസത്തെ സഹായിച്ചു. ഭാരതത്തിന്റെ തനതു പാരമ്പര്യം ഇറക്കുമതി ചെയ്യപ്പെട്ട ഇംഗ്ലീഷ് പാരമ്പര്യവുമായി കൂടി കലർന്ന് സങ്കരസൃഷ്ടിയായിട്ടായിരുന്നല്ലോ ആധുനിക ഭാരതീയ സാഹിത്യത്തിന്റെ പിറവിതന്നെ. ഭാരതീയസാഹിത്യത്തിലെ പരിവർത്തനങ്ങളും പാശ്ചാത്യ ഭാരതീയ സംസ്കാരങ്ങൾ തമ്മിൽ സമ്പർക്കവും സംഘർഷവും സംഘട്ടനവും നടന്നതിന്റെ ഫലമായിരുന്നു.

നിരൂപകചതുഷ്ടയം

മലയാള നിരൂപണത്തിൽ എ.ആറിന്റെ കാലത്തും മറ്റുമുണ്ടായ നിരൂപണ പ്രവണതകളെ പൂർണ്ണമായി ഉൾക്കൊള്ളാനും പുതിയ മാനങ്ങളിലേക്ക് അവയെ നയിക്കാനും കഴിവുറ്റ നാലു നിരൂപകന്മാർ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാം പാദത്തിലുണ്ടായി. വ്യവഹാരസൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി നിരൂപകചതുഷ്ടയമെന്ന് ഇവരെ വിളിക്കുന്നു.

1. ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി

മുണ്ടശ്ശേരി (1903-77) തൃശൂർ ജില്ലയിലുള്ള കണ്ടശാംകടവിലെ ഒരു സാധാരണ ക്രിസ്ത്യൻ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചു. സാഹിത്യപാരമ്പര്യമൊന്നും പറയാനില്ലായിരുന്ന അദ്ദേഹം അന്നത്തെ നിലയിലുള്ള ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം നേടി. തൃശിനാപ്പള്ളി സെന്റ് ജോസഫ് കോളേജിൽ നിന്നും ഊർജ്ജതന്ത്രത്തിൽ ബിരുദമെടുത്തു. തൃശൂർ സെന്റ് തോമസ് കോളേജിൽ അതേവിഷയത്തിൽ അധ്യാപകനായി ചേർന്നു. അക്കാലത്തും പിന്നീടും സ്വയം ആർജിച്ച സാഹിത്യപാണ്ഡിത്യമേ മുണ്ടശ്ശേരിക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സംസ്കൃത പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിൽ തോറ്റുപോകാതിരിക്കാൻ കോളേജിൽ

Dr. Sonia Jose

അധ്യാപകനായിരിക്കെ സംസ്കൃതം പഠിച്ചു. മദിരാശി സർവകലാശാലയിൽ നിന്നും മലയാളത്തിൽ എം.എ. ബിരുദവും നേടി. അങ്ങനെയാണ് അദ്ദേഹം ഭാഷാ ധ്യാപകനായത്. സെന്റ് തോമസ് കോളേജിൽ മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ സഹായം പകരായിരുന്നു മലയാളവിഭാഗത്തിലെ എടമരത്തു സെബാസ്റ്റ്യനും ഇംഗ്ലീഷ് വകുപ്പിലെ എം.പി. പോളും. ഈ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ സാന്നിധ്യം കൂടുതൽ വായിക്കാനും പഠിക്കാനും മുണ്ടശ്ശേരിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം ആദ്യം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത് ഒരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമാണ്. അക്കാലത്തുതന്നെ സാഹിത്യ പഞ്ചാനനൻ യാദൃച്ഛികമായി ആശാന്റെ 'കരുണ'യെക്കുറിച്ച് പ്രകടിപ്പിച്ച അഭിപ്രായത്തെ അടിമുടി ഖണ്ഡിച്ച് 1938-ൽ എഴുതിയ കരുണാനിരൂപണമാണ് മുണ്ടശ്ശേരിയെ സഹ്യദയശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തിയത്. പിന്നീട് അദ്ദേഹം മംഗളോദയം, ആത്മപോഷിണി മുതലായ മാസികകളിൽ തുടരെത്തുടരെ എഴുതി. എ. ആർ. പ്രകടിപ്പിച്ച നിയോക്ലാസിക് വിരോധം മുണ്ടശ്ശേരിയെ വളരെയധികം ആകർഷിച്ചിരുന്നു. സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും പ്രാഗല്ഭ്യം നേടിയ അദ്ദേഹം ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കവിത്രയം എന്ന വിളിക്കൊണ്ട് ഉള്ളൂർ, ആശാൻ, വള്ളത്തോൾ എന്നിവരുടെ കൃതികൾ ഒന്നൊന്നായി നിരൂപണം ചെയ്തു. ഉള്ളൂരിന്റെ കവിത്വത്തെ അദ്ദേഹം ചോദ്യം ചെയ്തു. ആശാനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഷ്ടകവി. അതിന് പ്രധാനകാരണം ആശാന്റെ കൃതികളിൽ കണ്ട സാമൂഹിക വിപ്ലവമനോഭാവമായിരുന്നു. പിൽക്കാലത്ത് വിപ്ലവത്തിന്റെ ശുക്രനക്ഷത്രം' എന്നുവരെ അദ്ദേഹം ആശാനെ വിശേഷിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ആശാൻ കവിതയുടെ സാമൂഹികമൂല്യം ശരിക്കുംകണ്ട നിരൂപകൻ എന്ന പേര് മുണ്ടശ്ശേരി നേടി. വാസ്തവത്തിൽ ആ കവിതകളിലുണ്ടായിരുന്ന പാരമ്പര്യനിഷേധവും വിപ്ലവപരതയുമാണ് മുണ്ടശ്ശേരിയെ ആകർഷിച്ചത്. നേരത്തേതന്നെ 'നളിനി'ക്ക് ഒരു അവതാരിക എഴുതി ആശാനെ അനുഗ്രഹിച്ചിരുന്ന എ.ആർ. ആ കവിതയിൽ പ്രകടമാകുന്ന നിയോക്ലാസിക് പ്രവണതകളോടുള്ള എതിർപ്പ് അവതാരികയിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നു. മുണ്ടശ്ശേരിക്ക് ഇത് നന്നേ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. രാജരാജന്റെ മറ്റൊലിയിൽ ഇത് അദ്ദേഹം തുറന്നുപറയുന്നു. കവിത്രയത്തിന്റെ കവിതകളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ഭാവുകത്വം അംഗീകരിക്കാനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടും അതിൽ പ്രകടമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ കവിതയെ രാജരാജന്റെ മറ്റൊലിയിൽ എമ്പാടും അദ്ദേഹം കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നത്. പിന്നീടദ്ദേഹം ചെയ്തത് പൗരസ്ത്യ പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യതത്ത്വങ്ങളെ സമന്വയിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ഗ്രന്ഥം എഴുതുക എന്നതായിരുന്നു. അതാണ് 'കാവ്യപീഠിക' (1945). അതിൽ സമന്വയം നടത്താൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിന്റെ അടിത്തറ പൗരസ്ത്യമായ രസധന്യാദികളും വ്യത്യാലകാരങ്ങളും തന്നെയാണ്.

Dr. Sonia Jose

കാവ്യപീഠികയ്ക്കുശേഷം 'നാടകാന്തം കവിത്വം' എന്ന കൃതി പുറത്തു വന്നു. ഏതു സാഹിത്യകൃതിയുടെയും മൂല്യം അതിന്റെ സാക്ഷാത്കരണ വൈഭവത്തിലിരിക്കുന്നു എന്നാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിക്കുന്നത്. ഇതു സാഹ്യത്തിൽ എ.ആർ. എഴുതിയ, "നമുക്ക് രാഗദ്വേഷങ്ങൾ ജനിപ്പിച്ച് അതിനെ നാം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണുന്നതുപോലെ ഒരു അനുഭവം വരുത്തി കഴിയണം" എന്ന ഭാഗത്തിന്റെ വിസ്തരണമാണ്. നല്ല സാഹിത്യം വായിക്കാൻ മാത്രമുള്ളതല്ല, കാണാൻ കൂടിയുള്ളതാണ് എന്ന അരവിന്ദ ഘോഷിന്റെ പ്രഖ്യാപനവും മുണ്ടശ്ശേരി ഓർത്തിട്ടുണ്ടാകണം. ഈ തത്വത്തിൽ മുറുകെപ്പിടിച്ചതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന് തന്റെ കാലത്തുണ്ടായ ഭാവഗീതങ്ങളെപ്പോലും കവിതകളായി അംഗീകരിക്കാൻ സാധിക്കാതിരുന്നത്. മറ്റൊരുതരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ചെറുശ്ശേരി, എഴുത്തച്ഛൻ, നമ്പ്യാർ എന്നിവരുടെ കവിതകൾ കൊണ്ട് സാഹിത്യപഞ്ചാനനന്റെ പ്രതിഭ സീമിത മായിരുന്നതുപോലെ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കവിത്രയത്തിന്റെ കവിതകൾകൊണ്ട് സീമിതമായിരുന്നു മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ പ്രതിഭയും. എന്നാലും സാഹിത്യത്തിന്റെ ഊർജ്ജം ജീവിതമാണെന്നു ബോധ്യപ്പെടുത്താനുള്ള മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ ശ്രമം വിജയിച്ചു. ഇതിനിടയിൽ ഇരുപതാംശതകത്തിന്റെ നാല്പതുകളിൽ ഒരു പരിഹാസപേര് അദ്ദേഹം സമ്പാദിക്കുകയുണ്ടായി. പുരോഗമന സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൂടെയായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ 'രൂപഭദ്രൻ' എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്നെ സഹചാരികളായിരുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ വിളിച്ചാക്ഷേപിച്ചു. തകഴിയുടെ 'രണ്ടിടങ്ങഴി'ക്ക് അദ്ദേഹം നിരൂപണമെഴുതിയപ്പോൾ ഇതുകുറേക്കൂടി ഭദ്രരൂപമായിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് ആത്മഗതരൂപേണ എഴുതിയ വാക്യമാണ് ഇതിന് കാരണം. പിന്നീടദ്ദേഹം 'രൂപഭദ്രത' എന്നൊരു ലഘുകൃതി എഴുതി, സാഹിത്യത്തിന്റെ ആഭ്യന്തരഘടനയുടെ പ്രാധാന്യത്തിന് ഊന്നൽ കൊടുത്തു. സോഷ്യലിസ്റ്റ് റിയലിസത്തിന്റെ പേരിൽ സാമൂഹിക പരിഷ്കരണത്തിനുള്ള പ്രചോദനം നല്കിയാൽ നല്ല സാഹിത്യമായി എന്ന ധാരണയെ ചോദ്യം ചെയ്യുകയും രൂപസൗന്ദര്യം ശരിക്കുള്ള സാഹിത്യത്തിന് അനുപേക്ഷണീയമാണെന്നും അക്കാലത്ത് മുണ്ടശ്ശേരി ഉറപ്പിച്ചു പറയുകയും ചെയ്തു.. മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ നിരൂപണലേഖനങ്ങൾ മാറ്റൊലി, വായന ശാലയിൽ (മൂന്നുഭാഗങ്ങൾ), മാനദണ്ഡം, പ്രയാണം എന്നീ കൃതികളിൽ സമാഹരിച്ചിരിക്കുന്നു.

കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ

കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ (1900-73) മലബാറിലെ തൃപ്രങ്ങോട്ട് ക്ഷേത്രത്തിനടുത്തുള്ള മാരാത്ത് ജനിച്ചു. കുലവിദ്യ അഭ്യസിക്കാതെ സംസ്കൃതഭാഷയും സാഹിത്യവും പഠിച്ചു

Dr. Sonia Jose

തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ പട്ടാമ്പി സംസ്കൃതകോളേജിൽ വിദ്യാർഥിയായി. അവിടെ അദ്ദേഹം പുന്നശ്ശേരി നീലകണ്ഠശർമയുടെ ശിഷ്യനായിരുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ കവിതയും ലേഖനവുമെഴുതുക അന്നേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവായിരുന്നു. ലേഖനങ്ങളിൽ മാമുലുകളെ നിഷേധിക്കുന്ന സ്വഭാവം അദ്ദേഹം പ്രകടമാക്കിയിരുന്നു. ശിരോമണി പരീക്ഷ ജയിച്ചതിനുശേഷം മാതൃഭൂമി പത്രത്തിലെ പ്രുഫ്റീഡറായി ഉദ്യോഗം വഹിച്ചു. മലയാളത്തിൽ അദ്ദേഹമെഴുതിയ ലേഖനങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും മാതൃഭൂമിയിൽക്കൂടിയാണ് പുറത്തുവന്നത്. അങ്ങനെ ഒരു സാഹിത്യനിരൂപകൻ എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടു. സംസ്കൃതത്തിലെ ജഡമായ സാഹിത്യസങ്കല്പങ്ങളോട് മാരാർക്ക് ചെറുപ്പകാലത്തുതന്നെ ആഭിമുഖ്യമില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആദ്യം എഴുതിയ കൃതി 'സാഹിത്യഭൂഷണം' (1928) ആണ്. അത് എ. ആറിന്റെ ഭാഷാ ഭൂഷണത്തെ എതിർത്തുകൊണ്ടുള്ളതാണ് എന്നൊരു സംസാരം അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നു. യഥാർഥത്തിൽ ഭാഷാഭൂഷണത്തെ നേരിട്ടോ അല്ലാതെയോ അതിൽ എതിർക്കുന്നില്ല. ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ അലങ്കാരങ്ങൾക്ക് അതീവപ്രാധാന്യം കൊടുത്തുവെന്നും കവിതയുടെ ആത്മാവായ രസധാനിയെക്കുറിച്ച് എ.ആർ. അധികമൊന്നും എഴുതിയില്ല എന്നും ഒരു മൃദുവായ പരാതി അതിൽ ധ്വനിക്കുന്നു എന്നുമാത്രം. ഭാഷാ ഭൂഷണമെഴുതാൻ സഹായിച്ച ഭാമഹാദികളെയും ആനന്ദവർധനനെയും ശക്തമായി മാരാർ എതിർക്കുന്നു. സാഹിത്യഭൂഷണംകൊണ്ട് മാറ്റാൻ സാധിച്ചത് ഇതാണ്. ആസ്വാദനപ്രക്രിയയിൽ കവിതയ്ക്കെന്നപോലെ ആസ്വാദകനും പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ഇത് സംസ്കൃതസൂരിയായ മഹിമഭട്ടന്റെ അനുമാന സിദ്ധാന്തമാണ്. പദങ്ങൾക്കു സ്ഥിരമായ അർത്ഥചർമ്മങ്ങൾ ഇല്ലെന്നും ആസ്വാദകന്റെ അനുമാനമനുസരിച്ച് അതുമാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നുമാണല്ലോ മഹിമഭട്ടന്റെ സിദ്ധാന്തം. അങ്ങനെ ഒരു കൃതി പലവിധത്തിൽ ആസ്വദിക്കപ്പെടുന്നു എന്നുവരുന്നു. ഈ വ്യക്തിനിഷ്ഠ നിരൂപണത്തിലെ കാല്പനികതയുടെ ശബ്ദമാണ്. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പിന്നീട് മാരാർ എഴുതിയ നിരൂപണങ്ങളെല്ലാം പക്ഷപാതസങ്കലമാണ് എന്നു പറയുന്നത്.

സാഹിത്യനിരൂപണത്തെപ്പറ്റി താൻ അവതരിപ്പിച്ച ഈ വിവാദത്തിൽ മാരാർ ഉറച്ചുനിന്നു. ഇത് ആത്മാവിഷ്കാര മനോഭാവത്തിന്റെ ഒരനുബന്ധം മാത്രമാണ്. ആത്മാവിഷ്കാരം വ്യക്തിഗതമാണ്. വ്യക്തിയുടെ പ്രതിഭയിൽ ചെന്നുമുട്ടി തിരിച്ചുവരുന്ന സർഗാത്മക പ്രതികരണമാണ് ഈ സാഹിത്യനിരൂപണം. ഇത് അയാളുടെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളിലേക്ക് ചുരുങ്ങുക സ്വാഭാവികമാണ്. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ വ്യക്തിയുടെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളിലേക്ക് ഒതുങ്ങുന്നു സാഹിത്യനിരൂപണം എന്നും വരുന്നു.

Dr. Sonia Jose

ഇവിടെ സഹ്യദയത്വത്തിന്റെ ശക്തി പ്രധാനമാണ്. പ്രമാണങ്ങൾ നിരത്തിവെച്ച് സാഹിത്യമൂല്യം നിർണ്ണയിക്കുന്ന നിരൂപണ സമ്പ്രദായത്തെ മാരാർ ശക്തിയുക്തം എതിർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സാഹിത്യത്തിലെ പ്രതിപാദനത്തിന് മാരാർ ഊന്നൽ കൊടുക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. മറ്റൊരിടത്ത് പ്രതിപാദനപ്രധാനമാണ് സാഹിത്യ മെന്നുവരെ വാദിക്കുന്നുണ്ട് അദ്ദേഹം.

സാഹിത്യം വിദ്യായാണെന്ന് മാരാരുടെ വാദവും വലിയ വിവാദങ്ങൾക്കു കാരണമായി. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ വിദ്യാവാദം 'എതിർക്കപ്പെടേണ്ടിയിരുന്നില്ല. ജീവിതവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് ഈ വിദ്യാവാദം വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടാവുന്നതേയുള്ളൂ. അങ്ങനെ വന്നാൽ പുരോഗമന സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകക്ഷിപ്പോലും അദ്ദേഹത്തോടു യോജിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. 'കാവ്യം യശസ്സർഥകൃതേ വ്യവഹാരവിദേ' എന്നു പ്രാചീന പണ്ഡിതന്മാരും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ താൻ എന്തെഴുതിയാലും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുമെന്ന് മാരാർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പക്ഷപാതമില്ലാതെ നിരൂപണം ഇല്ലെന്ന് രാജാകണത്തിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത് ഈ അനുമാന സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ അർത്ഥം ഉള്ളിൽ കണ്ടുകൊണ്ടാകണം.

പുരോഗമന സാഹിത്യകാലത്ത് മുണ്ടശ്ശേരി, കേസരി, കുറ്റിപ്പുഴ, സി.ജെ. തോമസ് എന്നിവർ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രീയകക്ഷി ഉന്നയിച്ച ആദർശങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടപ്പോൾ, മാരാർ ഒറ്റയ്ക്കുനിന്ന് അവരെയൊക്കെ എതിർത്തു. എതിർക്കാനാണെങ്കിൽക്കൂടി പുരോഗമന സാഹിത്യകാലത്ത് ഇവിടെ ജീവിച്ചിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത് ഭാഗ്യമാണെന്നുകൂടി ഉപഹാസച്ഛവി കലർന്ന ഭാഷയിൽ അദ്ദേഹമെഴുതി. ആജീവനാന്തം പുരോഗമന സാഹിത്യത്തിന്റെയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെയും ശത്രുസ്ഥാനത്ത് അദ്ദേഹം നിലകൊണ്ടു.

സാഹിത്യത്തിൽ മുക്കാൽപങ്ക് കലയും കാൽപങ്ക് ജീവിതവും അഥവാ വിദ്യയും എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദർശം. ജീവിതം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ലൗകികങ്ങളായ അഭ്യാസങ്ങളില്ലായിരുന്നു. അധികവും മാനസിക പ്രവണതകളായിരുന്നു. മനുഃശാസ്ത്രം അദ്ദേഹം പഠിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വരികിലും വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ 'സഹ്യന്റെ മകൻ' എന്ന കവിതയെ മനസ്സുതപവിജ്ഞാനീയം അടിസ്ഥാനമാക്കി വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം നിരൂപണം ചെയ്തു.

Dr. Sonia Jose

യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളുമായി മാരാർക്ക് പരിചയമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരൂപണത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ അവയുടെ സ്വാധീനം കാണുന്നില്ല. മാരാരിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന യുക്തിബോധത്തിന്റെയും അപഗ്രഥനവൈഭവത്തിന്റെയും പ്രത്യക്ഷോദാഹരണമാണ് ഭാരത പര്യടനം.' ശ്രീരാമനെക്കുറിച്ചും ആശാന്റെ ലീലയെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹമെഴുതിയത് ഈ യുക്തിപ്രയോഗചാതുര്യം കാണിക്കുന്നു. ലീല തന്റെ ഭർത്താവിനെ കൊന്നു എന്നു സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് മാരാർ നിരത്തുന്ന യുക്തികൾ ഇന്നും ചിന്തനീയമാണ്. മലയാളികൾ എന്നും ബഹുമാനിക്കുന്ന രാമനെയും മഹാഭാരതത്തിലെ ബലരാമനെയും നിർദ്ദയം വിമർശിക്കുന്നുണ്ട് അദ്ദേഹം. ഇവയെല്ലാം കാണിക്കുന്നത് പുരാണങ്ങൾ കൊണ്ടുപോലും മാരാരുടെ സഹൃദയത്വവും യുക്തിബോധവും സീമിതമല്ലായിരുന്നു എന്നാണ്. ഒന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെമേൽ ആധിപത്യം ചെലുത്തിയില്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ ഭാഷകൊണ്ടും യുക്തികൊണ്ടും എല്ലാറ്റിന്റെമേലും ആധിപത്യം ചെലുത്തി, പുരാണങ്ങളുടെ മേൽപോലും.

സൈദ്ധാന്തികമായി ഉറച്ച അടിത്തറയുണ്ടായിട്ടുപോലും മാരാർ പ്രയുക്തനിരൂപണം അധികം എഴുതിയിട്ടില്ല. അവിടവിടെയുള്ള ചില പരാമർശങ്ങൾ ഒഴികെ. അവ പലപ്പോഴും മാരാർക്കെതിരെ വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടാവുന്നതായിരുന്നു. 'നമ്മുടെ സംസ്കാരലോപം' എന്ന ലേഖനത്തിൽ എഴുത്തച്ഛനെയും നമ്പ്യാരെയും വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് അവരെ സംസ്കാരദുഷകന്മാർ എന്നു വിളിക്കുന്നത് ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. ഹനുമാനോട് ഭീമൻ 'നോക്കട്ടാ നമ്മുടെ മാർഗേകിടക്കുന്ന' എന്നു പറയുന്ന ഭാഗം ഭീമനെ സംസ്കാരശൂന്യനായി കാണിക്കുന്നു എന്നാണ് മാരാരുടെ വാദം. വാസ്തവത്തിൽ കേരളചരിത്രവും കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക ചരിത്രവും മാരാർ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇത് സംഭവിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. നമ്പ്യാരുടെ കാലത്ത് കേരളത്തിൽ ഉന്നതശ്രേണിയിൽ വർത്തിച്ചിരുന്ന ഏതെങ്കിലും സമുദായത്തിലെ ഒരു വമ്പ്രഭൂവിന്റെ പ്രതീകമാണ് ഭീമൻ എന്നു വിചാരിച്ചാൽ ഭീമഹനുമദ് സംവാദം മുഴുവൻ സംസ്കാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽത്തന്നെ ന്യായീകരിക്കാൻ സാധിക്കും. എങ്കിലും പിന്നീടുവന്ന തലമുറകൾക്കു പഠിക്കാനും ചിന്തിക്കാനും ഒരളവിൽ അനുകരിക്കാനും പോന്ന ഒരു നിരൂപണ സമ്പ്രദായം മാരാർ രൂപപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഇത് സഹൃദയത്വത്തോടും സൗന്ദര്യസങ്കല്പത്തോടും പ്രതിപാദനപദ്ധതിയോടും ചേർന്നുനില്ക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരൂപണലേഖനങ്ങൾ കല ജീവിതം തന്നെ', 'കൈ വിളക്ക്', 'രാജാക്കണം', 'സാഹിത്യവിദ്യ' എന്നീ കൃതികളിൽ സമാഹരിച്ചിരിക്കുന്നു.

Dr. Sonia Jose

കേസരി എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള

ആശയങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഇനി പടിഞ്ഞാറോട്ടു നോക്കണം എന്നു സാഹിത്യ സാഹ്യത്തിൽ എ.ആർ എഴുതിയത്. അതിന്റെ പൂർണ്ണമായ അർത്ഥത്തിൽ സ്വീകരിച്ചു നടപ്പാക്കിയത്. കേസരി എന്നു പിൽക്കാലത്ത് പ്രസിദ്ധനായ എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള (1889-1960) ആയിരുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്ത് ജനിച്ചു വളർന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ഇംഗ്ലീഷിന് പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസമായിരുന്നു ലഭിച്ചത്. ഇംഗ്ലീഷിനോടൊപ്പം ഫ്രഞ്ച്, ജർമൻ ഭാഷകളും അദ്ദേഹം പഠിച്ചു. ബി.എ. ബിരുദം നേടിയ ഉടനെ തിരുവനന്തപുരം വനിതാകോളേജിൽ അധ്യാപകനായി. അധ്യാപകവൃത്തിയോടൊപ്പം നിയമപഠനവും നടത്തി. തിരുവനന്തപുരത്ത് അദ്ദേഹം അഭിഭാഷകനായിച്ചേർന്നു. അഭിഭാഷകനെന്ന നിലയിൽ താനൊരു പരാജയമായിരുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം തന്നെ എഴുതുന്നു. 1918-ൽ തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നാരംഭിച്ച 'സമദർശിയുടെ പ്രതാധിപരായി 1922-ൽ ബാലകൃഷ്ണപിള്ള ഭാഷാസേവനം തുടങ്ങി. അതിൽ അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിച്ച സ്വതന്ത്രരാഷ്ട്രീയാഭിപ്രായങ്ങളെ ഗവൺമെന്റ് എതിർത്തു. അങ്ങനെ സമദർശി നിന്നുപോവുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം "പ്രബോധകൻ" എന്നൊരു പത്രം (1930) ആരംഭിച്ചു. അതും സർക്കാർ ഇടപെട്ട് മുടങ്ങി. പിന്നീടാണ് കേസരി പത്രം 1930-ൽ ആരംഭിച്ചത്. അതിന്റെ തണലിൽ തിരുവനന്തപുരത്തും പരിസരത്തുമുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാരെ സംഘടിപ്പിച്ച് പടിഞ്ഞാറൻ സാഹിത്യതത്ത്വങ്ങൾ അദ്ദേഹം പ്രചരിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള, സി. നാരായണപ്പിള്ള, കെ. ഭാസ്കരൻ നായർ തുടങ്ങിയ പലരും കേസരി സദസിൽ അംഗങ്ങളായിരുന്നു. ഗദ്യനാടകം, ചെറുകഥ, നോവൽ മുതലായ പുതിയ പാശ്ചാത്യസാഹിത്യരൂപങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിന് കേസരി വളരെ ഉത്സാഹിച്ചു. പല പാശ്ചാത്യകഥകളും നോവലുകളും അദ്ദേഹം തന്നെ തർജ്ജമ ചെയ്തു. തകഴിയെപ്പോലെയുള്ളവരെക്കൊണ്ട് ചിലതെല്ലാം എഴുതിക്കുകയും ചെയ്തു. മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു വഴിത്തിരിവായിരുന്നു 'കേസരി' പത്രം. ഇതും ഗവൺമെന്റ് ഇടപെട്ട് 1935-ൽ നിരോധിച്ചു. ചുരുങ്ങിയ കാലംകൊണ്ട് പാശ്ചാത്യസാഹിത്യങ്ങളിലെ സാങ്കേതികപദങ്ങൾ, സാഹിത്യരൂപങ്ങൾ എന്നിവ കേസരി പത്രത്തിലൂടെ മലയാളത്തിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചു അദ്ദേഹം. ഈ പത്രത്തിന്റെ പേരിലാണ് കേസരി ബാലകൃഷ്ണപിള്ള എന്നറിയപ്പെട്ടത്. 'കേസരി'പത്രം നിന്നതോടെ പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ നിന്നും അദ്ദേഹം തീർത്തും പിന്മാറി. കേസരിയുടെ ഖ്യാതി മുഖ്യമായും പാശ്ചാത്യസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ മലയാളികൾക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്ത ആൾ എന്നനിലയ്ക്കാണ്.

Dr. Sonia Jose

മാരാറെപ്പോലെയോ മുണ്ടശ്ശേരിയെപ്പോലെയോ കേസരി സ്വന്തമായൊരു നിരൂപണപദ്ധതി അവതരിപ്പിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഏതു കൃതിയേയും ചില സാങ്കേതികസംജ്ഞകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്ന വകുപ്പുകളിൽ ഒതുക്കി വിവരിക്കാനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു താല്പര്യം മനഃശാസ്ത്രവിജ്ഞാനീയ ചിന്ത ഇവിടത്തെ നിരൂപണചിന്തയിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചത് കേസരിയാണ്. അദ്ദേഹം ജി. യുടെ നിമിഷത്തിനും കെടാമംഗലം പപ്പുക്കുട്ടിയുടെ 'കടത്തുവഞ്ചിക്കും ചങ്ങമ്പുഴയുടെ സ്മരിക്കുന്ന അസ്ഥിമാടത്തിനും എഴുതിയ അവതാരികകൾ പ്രസിദ്ധമാണ്. സ്മരിക്കുന്ന അസ്ഥിമാടത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ ഒരു മനഃശാസ്ത്രവിശകലന സമ്പ്രദായം കൂടി അദ്ദേഹം ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യങ്ങളെ വളരെയേറെ അവലംബിച്ചതു കൊണ്ടാവാം സ്വകീയമായ ഒരു നിരൂപണദർശനം കേസരിക്ക് അവതരിപ്പിക്കാൻ കഴിയാതെ പോയത്. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള തന്റെ രൂപമഞ്ജരിയിൽ നവീന സാഹിത്യനിരൂപണങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. സാങ്കേതികതയിൽ മുറുകെ പിടിച്ചതുകൊണ്ട് എ.ആറിനോട് അദ്ദേഹത്തിന് ആശയപരമായ ആധർമണ്ഡം ഉണ്ടെന്ന് പറയാം. അത് എ.ആറിന്റെ അവതാരികകൾ സമാഹരിച്ചു വ്യാഖ്യാനമെഴുതി രാജരാജീയം' എന്ന ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചപ്പോൾ വ്യക്തമാവുകയും ചെയ്തു.

എം. പി. പോൾ

മുണ്ടശ്ശേരി, മാരാർ, കേസരി എന്നിവരിൽ നിന്നും വളരെ വിഭിന്നനായ നിരൂപകനായിരുന്നു എം.പി. പോൾ (1904-52). മറ്റു മുവരും മലയാള കവിത യിൽ വ്യാമുഹൂരായപ്പോൾ പോൾ അതിൽ നിന്നും വിട്ടുനിന്നു. ഗദ്യമേഖല പ്രായേണ തരിശുനിലമായതുകൊണ്ടാവാം അത്. മനോഘടനയുടെ സവിശേഷതയും അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടിയ വിദ്യാഭ്യാസവുമായിരിക്കാം മറ്റൊരു കാരണം. കവിത മാത്രമല്ല, ചെറുകഥയും നോവലും നിരൂപിക്കപ്പെടാം എന്ന് മലയാളത്തിൽ ആദ്യം സ്ഥാപിച്ചത് എം.പി. പോളാണ്. സംസ്കൃത പാരമ്പര്യം പോളിനില്ലായിരുന്നു. പോൾ ജനിച്ചത് എറണാകുളം ജില്ലയിൽപ്പെട്ട വരാപ്പുഴയിലാണ്. ഇംഗ്ലീഷുരീതിയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന ഉദ്യോഗം ഇംഗ്ലീഷ് അധ്യാപനമായിരുന്നു. തൃശൂർ സെന്റ് തോമസിലും ചങ്ങനാശ്ശേരി സെന്റ് ബർക്കുൻസിലും അദ്ദേഹം അധ്യാപകനായി ജോലി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിനുശേഷം ഏറെക്കാലം ടൂട്ടോറിയൽ കോളേജ് നടത്തുകയുണ്ടായി. കാഴ്ചയിൽ വളരെ സൗമ്യനായിരുന്നു എങ്കിലും സ്വഭാവത്തിൽ ഒരു വിപ്ലവകാരിയും സ്വതന്ത്രചിന്തകനുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

Dr. Sonia Jose

മുപ്പതുകളിൽ സാഹിത്യീസഖ്യം എന്നൊരു സംഘടന പോളിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കോട്ടയത്തു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. ആസഖ്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യവാസനയെ പ്രഫുല്ലമാക്കാൻ സഹായിച്ചു. വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീർ, എസ്.കെ. നായർ എന്നിവരോടൊപ്പം സാഹിത്യീസഖ്യത്തിൽ സജീവാംഗമായിരുന്നു പോൾ. സെന്റ് തോമസ് കോളേജിൽ നിന്നും 1912 മുതൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്ന 'കേരളം' എന്ന മാസികയിലാണ് മുണ്ടശ്ശേരിയോടും എടമരത്തു സെബാസ്റ്റ്യനോടുമൊപ്പം പോൾ മലയാളത്തിൽ എഴുതിത്തുടങ്ങിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം' എന്ന പുസ്തകത്തിലെ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പലതും കേരളം മാസികയിൽ ആദ്യം വെളിച്ചം കണ്ടതാണ്. അത് 'ഖണ്ഡകഥാപ്രസ്ഥാനം' എന്ന പേരിലാണ് 1932-ൽ പുസ്തകരൂപത്തിൽ പുറത്തു വന്നത്. അതിനു മുമ്പുതന്നെ 1930-ൽ "നോവൽ സാഹിത്യം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. തൃശൂരിൽ നിന്നും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്ന മംഗളോദയം മാസികയിലാണ് പോളിന്റെ പ്രൗഢലേഖനങ്ങൾ മിക്കതും വന്നത്. എവിടെയും സമചിത്തനായൊരു നിരൂപകനായിട്ടാണ് പോൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. പുരോഗമന സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനവുമായി പോളിന് അടുത്ത ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. കുറേക്കാലം അധ്യക്ഷനായും പ്രസ്ഥാനത്തിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകക്ഷിയുടെ ആധിപത്യം മുറുകിവന്ന സാഹചര്യത്തിലാണ് സംഘടന പിളർന്നത് 1948-ൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മാനിഫെസ്റ്റോയോടുകൂടി മനുഷ്യബുദ്ധിയുടെ വളർച്ച നിലച്ചിട്ടില്ല എന്നദ്ദേഹം എഴുതി. എങ്കിലും സർഗാത്മക ഗദ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മുൻപറഞ്ഞ രണ്ടു ലക്ഷണഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് പോളിനെ അനശ്വരനാക്കിയത്. അതിനു മുൻപ് നോവൽ സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് നെടിയം വീട്ടിൽ ബാല കൃഷ്ണമേനോനും ഈശ്വരവാരിയരും എഴുതിയ കുറേ ലേഖനങ്ങൾ മാത്രമേ മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ നോവൽസാഹിത്യം' അവയിൽ നിന്നെല്ലാം ഭിന്നമായി മികച്ചുനില്ക്കുന്നു. ആധികാരികതയും നിരൂപണപരതയുമാണ് അതിനെ വ്യത്യസ്തമാക്കിത്തീർക്കുന്നത്.

പോളിനും സർഗാത്മകസാഹിത്യത്തെ പ്രമാണങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ ഒതുക്കി നിറുത്തുന്നതിനു താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്നുവേണം വിചാരിക്കാൻ. സംസ്കൃതനാടകത്തിലെ വികാസഘട്ടങ്ങളായ മുഖം, പ്രതിമുഖം, ഗർഭം, വിമർശം, നിർവഹണം മുതലായ സങ്കേതങ്ങളെന്നപോലെ, സന്ധികൾ കല്പിച്ചു നോവലിനെ വിലയിരുത്താൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ആംഗലകൃതികളിലും ഇതുപോലുള്ള ഒരു വിഭജനം കാണാം. നോവൽ സാഹിത്യത്തിൽ സിദ്ധാന്തം മാത്രമല്ല പ്രയുക്തനിരൂപണം കൂടിയുണ്ട്. ഈ പുസ്തകമെഴുതാൻ ഏറെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള ഇ.എം. ഫോസ്റ്ററുടെ "Aspects of Novel" എന്ന ഗ്രന്ഥമാണ്. നോവലിന്റെ ഘടകങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിശദമായി

Dr. Sonia Jose

ചിന്തിക്കാൻ ഫോസ്റ്റർ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചു. 1925-നും 30-നും ഇടയ്ക്കാണ് ഇംഗ്ലീഷിൽ നോവലിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആധികാരിക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പലതുമുണ്ടായത്. അവയും നോവൽ സാഹിത്യം രചിക്കുവാൻ ഒരു പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചിരിക്കണം.

നോവൽ സാഹിത്യത്തിൽ കാണുന്ന പ്രയുക്ത നിരൂപണം വളരെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ചന്തുമേനോനും സി.വി.യും അപ്പൻ തമ്പുരാനും ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിരൂപിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇന്ദുലേഖയിലെ പതിനെട്ടാം അധ്യായം കഥാ പ്രവാഹത്തെ തടഞ്ഞുകൊണ്ട് ഒരു ശിലാവണ്ഡമായി നിലകൊള്ളുന്നു. എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം പില്ക്കാലത്തും സ്വീകൃതമായതുകൊണ്ടാണ് 18-ാം അധ്യായം വിട്ടുകളഞ്ഞുകൊണ്ട് പിന്നീട് എസ്.പി.സി.എസ്. 'ഇന്ദുലേഖ' പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. സി.വി.യുടെ ഭാഷയെ സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ ചെയ്തതുപോലെ പോളും വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സി.വി. കൃതികളിലെ അന്തരംഗ രഹസ്യങ്ങൾ സാഹിത്യപഞ്ചാനനനെപ്പോലെ പോളിന് വ്യക്തമായിരുന്നില്ല. വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീറിനെ ബാല്യകാലസഖീ നിരൂപണം മുഖേന പോൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. 'ജീവിതത്തിൽനിന്നും വലിച്ചു ചീന്തിയ ഒരോടാണ് ബാല്യകാലസഖി' എന്നും അതിന്റെ വക്കിൽ രക്തം പൊടിഞ്ഞിരിക്കുന്നു' എന്നും ആയിരുന്നു പോളിന്റെ നിരീക്ഷണം. കുറിക്കുകൊള്ളുന്ന ആ വാക്യങ്ങൾ പില്ക്കാലത്തുള്ള നിരൂപകന്മാരും ഉദ്ധരിച്ചുകാണുന്നു. ഇതിൽനിന്നും സാഹിത്യത്തിന്റെ അന്തർഭാവം മനുഷ്യജീവിതമായിരിക്കണമെന്ന് പോളിന് ദൃഢമായ അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നെന്നു വ്യക്തം. അങ്ങനെ സാഹിത്യത്തിന്റെ രൂപത്തെയും അന്തർഭാവത്തെയും ഒരേസമയത്ത് ഒരേ തോതിൽ ബഹുമാനിച്ചിരുന്ന ആളാണ് എം.പി. പോൾ. പോളിൽ ത്രസിച്ച് രുന്ന സൗന്ദര്യബോധം സൗന്ദര്യമെന്ന പ്രതിഭാസത്തെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ അന്വേഷിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. പാശ്ചാത്യദാർശനികന്മാരുടെ പല തത്ത്വങ്ങളും പഠിച്ച് സൗന്ദര്യ നിരീക്ഷണം' (1947) എന്നൊരു പുസ്തകം തന്നെ അദ്ദേഹമെഴുതി. ഇരുപത്തൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലേക്ക് നാം കടക്കുമ്പോൾ തന്നെയും സൗന്ദര്യനിരീക്ഷണത്തിനു തുല്യമായി മറ്റൊരു പുസ്തകം മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ല എന്നു കാണാനാവും.

